

Kissé ugyan kinőttem a pályakezdő szerepéből /és sajnos az ügyeletes sem ír már fel, mint ifjanc koromban, mikor futottam a folyosón/, de még nem is készülök a nyugdíjas évekre. Pályámon mostanra jutottam el oda, hogy egykori tanítványaim csemetéit nevelgetem és tanítom.

A Kaposvári Tanítóképző Főiskola Szekszárdi Kihelyezett Tagozatán diplomáztam először, mint rajz szakkollégista tanító. Mivel „a tanár az a gyerek, aki legtovább jár iskolába”, 2000-ben a PTE IF Karán Angol nyelv műveltségterületen újabb képesítést szereztem. Folyamatosan igyekszem frissíteni a matematikával, a vizuális kultúrával és a nyelvtanítással kapcsolatos ismereteimet, s szívesen szervezek közösségformáló szabadidős programokat is.

Manapság szokássá vált karrier történetet írni és referencia „munkákat” megjelölni. Legyen hát!

A „bonyhádi Kettesben” kezdtem dolgozni, s eddigi életem mintegy felét ott is töltöttem. Kezdetben valaki lányaként, később másvalaki feleségként ismertek, mostanában inkább a lányom anyukájaként azonosít az ifjabb korosztály, s én mindháromra büszke vagyok. Csakúgy, mint a kisebb-nagyobb szakmai sikerekre, melyekből éppúgy tanultam, mint a kudarcokból. Referenciaként pedig bármely osztályomat büszkén vállalom, mert jó emberek lettek és megállják a helyüket a felnőttek világában is, köszönhetően elsősorban saját maguknak, szüleik támogatásának, s kicsit tán nekünk, pedagógusoknak is.

Bonyhád, 2014. 06. 21.

Csábrák Gyöngyi